

HỒI ỨC MÙA HÈ

(Quách Thái Di)

Con gió tháng bảy chậm chậm thổi đến một cách lười biếng. Thời tiết mùa hè khiến cả mây cũng trở nên nóng bức.

Hai giờ ba mươi phút chiều. Lớp học vắng tên.

Tôi mơ màng nhìn ra ngoài khung cảnh ươm đầy nắng vàng thì bỗng...

"Này, cậu ơi! Ngủ à?"

Một tên con trai dí sát mặt cậu vào mặt tôi, theo quán tính, tôi bật ra sau, ấp úng. "Cậu... cậu là ai?"

"Tớ là người ngồi sau lưng cậu đấy. Bạn cùng lớp sao cậu có thể vô tâm như thế được chứ." Cậu bạn thở dài thườn thượt.

Tôi gục gặc đầu. Trong lớp tôi không kết thân với ai, làm lủi đến trường rồi lại làm lủi về nhà. Mỗi bận tâm duy nhất của tôi chỉ có sách vở và những kỳ thi.

"Này, không phải là cậu không biết tên tớ luôn hả?" Cậu chống hai tay xuống bàn, trừng trừng mắt nhìn tôi.

Tôi gãi trán, cười khi đánh trống lảng. "Mà cậu kiếm tớ có gì không?"

"Xuống căn tin cùng tớ đi."

Tôi chưa kịp phản ứng gì thì cậu nắm cổ tay tôi, lôi đi. Học chung với nhau gần ba năm nhưng tôi thực sự không nhớ tên cậu đến khi cậu giận dỗi nhắc lại mình tên Hải Nguyên thì tôi mới ồ lên, cười trừ thay cho lời xin lỗi. Chiều hôm đó lớp tôi học ngoại khoá chỉ hai tiết, xong có thể về hoặc ở lại tham gia câu lạc bộ khiêu vũ hoặc thể thao. Tôi không có hứng thú với mấy thứ đó càng không muốn về nhà giữa trời nắng nên tôi ngồi lì trong lớp, sau đó thì bị Hải Nguyên kéo tay đến căng tin. Lần đầu tiên cậu mời tôi trà sữa. Hôm ấy chúng tôi nói rất nhiều chuyện nhưng bây giờ thì tôi đã quên hết rồi.

Hải Nguyên bảo tôi dạy kèm ngoại ngữ cho cậu vì tôi khá về môn này. Cũng chẳng khó nhọc mấy nên tôi nhận lời. Trong những buổi học thêm, tôi nhớ Hải Nguyên từng nói rất muốn cùng tôi tới một thành phố học đại học đến khi tôi nói thật à thì cậu lại lặng thinh.

Rất lâu sau, tôi hỏi Hải Nguyên câu hỏi mà tôi thắc mắc bấy lâu nay.

"Tại sao hôm ấy lại mời tớ trà sữa?"

Cậu đáp ngay. "Vì tớ thấy cậu thường mua trà sữa sau mỗi tiết học nên tớ đoán là cậu rất thích uống trà sữa."

Trong thâm tâm cậu, có thật lòng muốn đi uống trà sữa cùng tớ không? Tôi không nói ra.

Cơn gió mùa hè thổi qua ngọn núi cao, qua biển cả, qua những toà nhà cao tầng. Cơn gió ngang qua phòng tôi rồi đi mất nhưng kịp để lại chút mát lạnh cho căn phòng nhỏ.

Mười giờ tối, tôi vừa nghe radio vừa ôn bài cho kỳ thi sắp tới.

Như những buổi tối khác, chúng ta lại gặp nhau trên sóng phát thanh. Hãy kể tôi nghe câu chuyện của bạn đi nào. Bạn có bỏ lỡ cuộc hẹn nào với người bạn thích không?

Xen lẫn trong giọng đọc của cô phát thanh trên đài là tin nhắn đến từ Hải Nguyên.

Từ vựng nhiều quá, mệt thật đấy.

Cậu có muốn thi đỗ không?

Tớ học tiếp đây. Cậu đừng thức khuya quá nhé. Ngủ ngon!

Tôi chụp lại màn hình tin nhắn đó làm kỷ niệm.

Cậu bảo tôi ngủ sớm nhưng bản thân cậu lại thức đến một, hai giờ sáng. Tiếng bíp điện thoại làm tôi thức giấc.

Mai tớ sẽ đem bữa sáng cho cậu, bánh mì phô mai và trà sữa nhé!

Sáng hôm sau, Hải Nguyên tới lớp muộn. Mãi đến bảy rưỡi cậu mới rón rén vào lớp bằng cửa sau, mắt thâm quầng. Cậu cúi vào tay tôi bữa sáng nhưng tại sao cậu lại biết món ăn khoái khẩu của tôi là bánh mì phô mai. Tôi chỉ tự vấn mình thôi chứ không gắng hỏi cậu. Có lẽ cậu vì bữa sáng này mà tới lớp trễ chăng?

Hết gặp mặt ở trường, ở lớp học thêm rồi phụ đạo cho cậu môn tiếng Anh nên thời gian chúng tôi bên nhau rất nhiều.

Con gió thổi qua hẻm vắng, thổi mãi vẫn không đuổi kịp bóng hình còn vương lại của người.

Ngày thi cuối, Hải Nguyên hẹn gặp tôi ở con đường nhỏ sau trường nhưng cậu đã quên. Lúc đó tôi nghĩ rằng thi xong có lẽ cậu rất mệt nên đã quên cuộc hẹn do chính mình đề nghị. Tôi cũng không bận lòng và thông cảm cho cậu dù sao thì tương lai vẫn còn dài ở phía trước.

Mười một giờ bốn lăm phút tối đó, cậu ghi âm giọng nói của mình với câu Ngủ ngon nhé và gửi sang tôi. Cứ thế, tối nào tôi cũng mở lên nghe, có cảm tưởng như nghe chính miệng cậu chúc tôi vậy.

Tôi không hề biết những suy nghĩ trong cậu, thật lòng hay giả dối nhưng quãng thời gian vừa qua, những gì mà cậu làm cho tôi khiến tôi vô cùng cảm động. Trái tim tôi đập lệch nhịp vì cậu. Cảm giác này giống như nhai trong miệng viên kẹo dẻo ngọt lịm.

Năm giờ ba mươi phút chiều, buổi học sau cùng.

"Cậu có tin không, trên đời này sẽ có người thích cậu mặc kệ cậu có bao nhiêu khuyết điểm, lúc cậu đang cô đơn ở một nơi lạnh giá nào đấy, bị ướt mưa hay đắm chìm trong đau khổ thì cậu nhất định phải mạnh mẽ để vượt qua sự hỗn loạn của thế giới."

Hải Nguyên luôn nói những điều khó hiểu như vậy.

Cuối cùng chúng tôi cũng có một cuộc hẹn đúng nghĩa trước khi bước vào đời.

Ba giờ chiều ngày chủ nhật, tôi đến điểm hẹn. Tình cờ khi cả hai mặc màu áo giống nhau. Tôi hỏi cậu đi đâu thì cậu lấy ra từ trong túi áo một chiếc hộp gỗ nhỏ bảo là quà sinh nhật cho tôi.

"Làm sao cậu biết sinh nhật tớ?" Tôi nhận lấy món quà, thắc mắc.

"Chỉ... tại tớ hay đề ý thôi." Cậu cười xuề xòa.

Hôm đó chúng tôi chẳng đi đâu chơi cả, chỉ ngồi ở bờ hồ đài phun nước ăn kem. Hoá ra cậu hẹn tôi chủ yếu là chúc mừng sinh nhật tôi.

Hải Nguyên không phải là học sinh nổi bật trong lớp cũng chẳng quá điển trai để các cô gái viết thư tỏ tình nhưng nơi nào cậu đi qua, mọi người luôn hướng mắt nhìn về nơi ấy bởi vì cậu là chàng trai tốt bụng, sống tình cảm và mang trong mình trái tim tràn đầy nhiệt huyết. Chẳng biết từ bao giờ tôi bắt đầu nghĩ về cậu, tìm hiểu cậu. Hải Nguyên-cậu ấy-giống như một đóa

trẻ cố chấp, một ngọn lửa đốt cháy hy vọng, làm sáng bừng lên ý chí sau đó cậu sẽ mệt mỏi và ngủ thiếp đi.

Tôi cảm thấy cuộc sống không quá nhàm chán nữa, có chút vui và sống động, có chút phiền não và hoan lạc. Tất cả những cảm xúc đều đến với nhau làm cho thế giới của tôi thú vị và đa sắc màu hơn.

Nhưng mùa hè ngắn ngủi, đều tại tôi không kịp học cách dừng cảm để tiếc nuối trở thành nuôi tiếc, để tôi và cậu cách biệt từ đây.

Vào ngày tốt nghiệp, tôi không thấy Hải Nguyên đâu hết. Tôi cũng đã gọi điện cho cậu nhưng máy cứ bận hoài. Lúc tôi bước xuống từ bậc nhận thưởng, cô bạn lớp phó đưa cho tôi bức thư bảo là của Hải Nguyên gửi. Lá thư ấy, cậu viết.

Khi cậu mở bức thư này thì tớ đang ở trên máy bay. Xin lỗi vì đã không nói gì mà ra đi đột ngột như vậy. Tớ sợ nếu nói ra vào thời điểm ấy sẽ làm cậu phân tâm. Thế nên, tớ quyết định đợi kỳ thi tốt nghiệp qua đi tớ mới nói. Tớ cùng gia đình đến một xứ sở khác, sinh sống và học tập ở đó. Điều này đã được định sẵn khi tớ 16 tuổi, vào cuối năm lớp mười nhưng vì cậu tớ đã xin phép ba mẹ cho tớ ở lại học cùng cậu hết ba năm học. Tớ luôn để ý đến cô bạn ngồi trước mình. Cô bạn ấy khá trầm. Nhiều lần tớ muốn chủ động bắt chuyện nhưng dường như xung quanh cậu có một bức rào chắn vô hình ngăn tớ tiến vào hoặc cũng có thể tớ thiếu dũng khí. Ngày nối ngày trôi đi. Ngày

xa nhau cận kề mà tớ vẫn chưa nói một câu làm quen. Tớ muốn trước khi rời khỏi nơi đây có thể cùng cậu tạo ra thật nhiều hồi ức đẹp. Tớ đã làm được rồi, đúng không? Đôi khi nhớ lại khoảng thời gian tươi vui ấy, tớ thấy hạnh phúc và đôi khi cũng cảm thấy thất vọng. Trên con đường đời có không ít chông chênh, kẻ tốt người xấu, mưa rơi vào buổi sáng sớm hay âm áp mặt trời vào lúc hoàng hôn... tất cả cấu thành nên cuộc sống của chúng ta. Cậu hãy nhớ rằng phải mạnh mẽ vượt qua đám đông hỗn loạn của thế giới. Tớ không chắc ngày nào mình trở về. Vậy nên tớ cảm ơn những điều tốt đẹp và cả những điều không tốt đẹp. Cảm ơn những năm qua cậu đã xuất hiện ở đây. Nếu có ngày chúng ta tương phùng, tớ hy vọng tớ và cậu sẽ mặc bộ đồng phục màu xanh năm ấy, cùng nhau xuống căn tin, cùng nhau ôn lại bài học cũ. Tớ rất vui vì cậu đã dành thời gian bên tớ. Thật ra, ngày đầu gặp cậu, tớ đã có cảm giác đặc biệt với cậu rồi. May mắn nhất, là người cậu thích cũng thích lại cậu. Tạm biệt.

Nắng ngoài cửa sổ chói chang, lá thư trên tay tôi vì cơn gió thoảng qua mà nhẹ nhàng lay động. Thanh xuân của chúng ta vì một câu tạm biệt mà trôi đi hết sao? Không đâu. Dù cho không gặp lại nhau đi chăng nữa, nếu bản thân vẫn như thuở ấy, mềm mỏng nhưng tràn đầy nhiệt huyết thì dù bão tố hay nắng cháy, tôi tin sẽ có ngày chúng tôi cùng nhau tạo nên thật nhiều kỷ tích, mang tuổi trẻ năm ấy hoá thành hồi ức đẹp nhất.

